

רשימת הנושאים

- מזל תאומים : שלום אותה כיתה אלף?
- יצאתם זירו : קוקה קולה וקמפיין השמות עשו את שלהם
- האם "פרת משה רבינו" היא החרק המסוכן בעולם?
- מחקר חדש : בוטוקס מטפל בדיכאון
- "פסיפס לוד" יוצג במוזיאון הלובר בפאריס

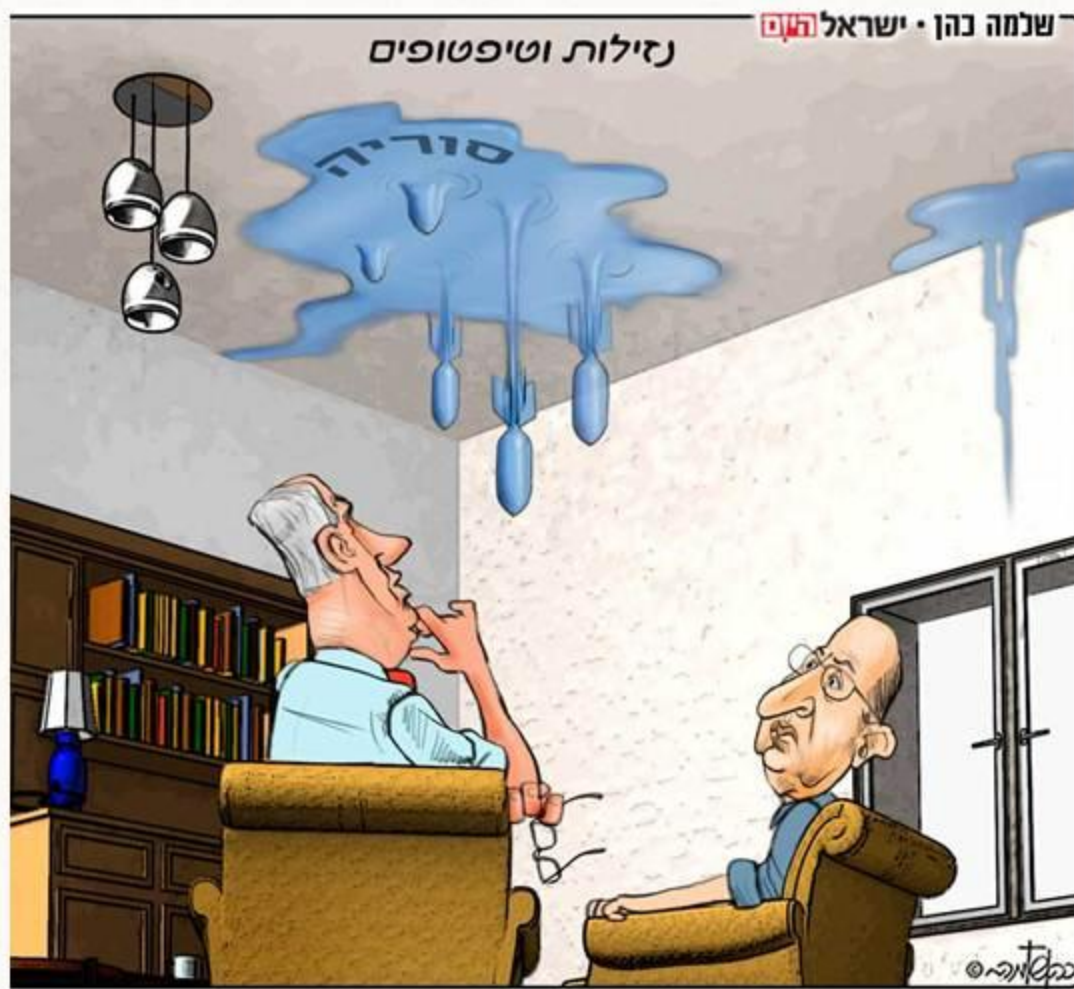
קריקטורה יומית 23.5.13

בינתיים ברבנות הראשית

קריקטורה יומית "הארץ" מאייר: עמוס בידרמן

קריקטורה יומית 23.5.13

קריקטורה יומית "ישראל היום" מאייר: שלמה כהן

קריקטורה יומית 22.5.13

קריקטורה יומית "הארץ" מאייר: ערן וולקובסקי

מזל תאומים:

שלום אותה כיתה אלף?

**אחרי שש שנים בהן היו יחד בגן אחד, האם כדאי
לרשום תאומים לאותה כיתה אלף? ואולי זה הזמן
להתחיל להפריד? הפסיכולוגית עונה**

ד"ר עדנה כצנלסון | 21/5/2013

***הכותבת היא פסיכולוגית קלינית, חינוכית והתפתחותית**

שאלה: אנחנו הורים לתאומים לא זהים בני חמש וחצי שהיו יחד כל השנים בגן, ומתלבטים האם להפרידם בכיתה א'. מה דעתך?

תשובה: בעבר היה מקובל להפריד תאומים בלי לשאול שאלות. המדיניות הנוכחית היא עניינית - לבדוק את הסוגיה לגופו של עניין, ולא לקבוע כלל נוקשה. יש לזכור שכל החלטה שמתקבלת ניתן להפוך.

הסיבות להפרדה הן:

- תחרות אפשרית בין הילדים שתזיק לאחד מהם או לשניהם.
- דימיון פיזי שעלול לגרום למורים ולילדים לבלבל ביניהם.
- תלות של אחד הילדים באחיו, מה שיבלום את התפתחות הילד התלותי, ויעיק על הילד שתלויים בו.

- אם קיימת חלוקת תפקידים נוקשה בין התאומים. כלומר, כל אחד "מתמחה" בתחום מסוים בלבד, האחד בחשבון והשני בציור ובאומנות. חלוקת תפקידים נוקשה היא פתרון לנוכחות הצמודה, תוך ניסיון להימנע מתחרות קיצונית.
- יצירת קואליציה בין הילדים שתפריע לתפקוד בכיתה. הם יהיו קבוצה לא נפרדת ויצברו כוח מעבר לסביר.

הגישה שאינה מצדדת בהשמת תאומים בכיתה אחת יוצאת מנקודת הנחה שהם יכולים להתפתח ולצמוח בחופשיות רבה יותר כשלכל אחד מהם מרחב חברתי נפרד. כך מתפתחת אצל כל אחד מהם זהות שאינה תוצאה מעובדת היותו אחד משני תאומים, משוחררת מתחרות ומאחראיות הדדית כובלת.

הסיבות לא להפריד תאומים הן :

- גרימת טראומה לאחד מהם או לשניהם לאחר שנים שבהן למדו יחד.

- קושי להורים להביא ילדים למוסדות חינוך שונים אם אין בבית הספר באזור המגורים שתי כיתות מקבילות.

אם מתקבלת החלטה לא להפריד ילדים תאומים
חשוב שהמורה תקבל הדרכה על חיזוק הנפרדות של
הילדים: לא לראות אותם כקבוצה אחת, להפריד
מקומות ישיבה וקבוצות עבודה, ולהימנע מהשוואה
ביניהם.

אם אחד מהם עונה בשם שניהם או מגויס לשמור על
אחיו, אם אינם נפרדים לחלוטין בהפסקות או
בקבוצות עבודה, אם הם חולקים תמיד אותם חברים,
אם אחד מעתיק שיעורי בית מהשני - יהיה מקום
לשקול את הפרדתם גם אם לא הוצבו בכיתות שונות
בראשית הלמידה בבית הספר.

קמפיין השמות של קוקה קולה
(צילום: יח"צ)

יצאתם זירו:

קוקה קולה וקמפיין השמות עשו את שלהם

מאת: לילך וולך, מערכת וואלה! יום רביעי, 22 במאי 2013

**קוקה קולה קראה לנו בשם ואנחנו התפקדנו. ולא רק
שקפצנו דום, גם תרמנו לה את דף הפייסבוק שלנו,
את השיחות והתמונות שלנו - הכל בשביל האשליה
שמישהו רואה אותנו**

קמפיין השמות של קוקה קולה
(צילום: יח"צ)

היי, גלעד, שיר וטניה! כן, כן – אני פונה אליכם, ממש
ממש אליכם. מרגישים מיוחדים? מצוין, זה בדיוק מה
שהתכוונתי. אוה, יסמין, אלכס ונועה, אל תרגישו רע!
גם אתכם אני אוהבת. ממש מכל הלב. זקפו את
הצוואר, נפחו את החזה - המילים האלו נכתבות ממש
למענכם, כל מילה ומילה.
בזול.

קמפיין השמות של קוקה קולה
(צילום: יח"צ)

השם שלנו הוא רצף הברות ששוטף

אותנו מיד בתחושות חמימות – היכרות, דמיון, זהות.

מישהו קרא לי? מדברים עליי? מדברים אליי? כנראה

שאני חשוב. מספיק חשוב כדי שמישהו נוסף יתעסק בי

כמו שאני מתעסק בעצמי. בתוך הראש של ג'ון

מלקוביץ', בסצינה המפורסמת מתוך "להיות ג'ון

מלקוביץ'", השפה כולה הופכת להיות "מלקוביץ',

מלקוביץ' מלקוביץ'" – וזה דימוי לא רע בכלל לפריזמה

העיקרית שאנחנו רואים דרכה את החיים, דרך מה

שאנחנו מזהים כעצמנו. והשם שלנו, באופן שבו

התרגלנו לקשר אותו אלינו – הוא אנחנו.

קמפיין השמות של קוקה קולה
(צילום: יח"צ)

כשחברת קוקה קולה מדביקה את השם שלי על
הבקבוק שלה, היא יוצרת קשר בלתי אמצעי מידי
בינינו. קשר שפונה היישר אל הפעוט בן השנתיים
שאנחנו, ומדלג על האדם המבוגר שהתחספסנו להיות –
יוהווי, העולם סובב סביבי. החפצים הדוממים
מהדהדים אותי, אותי! וזו הגאונות של הקמפיין של
קוקה קולה; זיהוי מבריק מאוד של צורך פשוט מאוד
– תראו אותי. תכירו בי.

קמפיין השמות של קוקה קולה
(צילום: יח"צ)

כשאנחנו טועים לחשוב – אפילו רק לרגע, אפילו רק
הילד הצמא להכרה שבתוכנו, שמישהו הבדיל בין
המאסה האנונימית של חסרי הפנים, ובין
האינדיבידואל החד-פעמי שאנחנו רוצים להאמין
שאנחנו – היד שלנו נשלחת יותר בקלות אל הבקבוק.
וגם אם נניח שלא, גם אם נניח שבדיוק אותה כמות
צרכנים רוכשת בדיוק את אותה כמות פחיות
ובקבוקים מחברת קוקה קולה, גם אז החברה החזקה
בעולם מנצחת.

קמפיין השמות של קוקה קולה
(צילום: יח"צ)

במושגים של קפיטליזם, כשאנחנו
הופכים להיות הפרסומת, אנחנו הופכים

להיות גם המוצר. אנחנו רכישים, וקוקה קולה רכשה
אותנו. את תשומת הלב שלנו, ובעיקר את הפלטפורמה
שהיא אנחנו – השיח שלנו, הפייסבוק, הטוויטר
והתמונות שלנו, וכל קיום ברשתות החברתיות שלנו.
אנחנו אלו שלא רק שהעבירו בזמן הנכון את הערוץ
לפרסומת של קוקה קולה, אנחנו הפכנו להיות הערוץ
המשדר אותה. בלי לשים לב, רק כיוון שהיא קראה
בשמנו, אנחנו התפקדנו להיות אחד מגדוד חייליה, ועוד
צהלנו בשמחה "כן המפקדת".

קמפיין השמות של קוקה קולה
(צילום: יח"צ)

כל פרסומת, כמובן, מנסה לגרום לנו להזדהות עם המוצר – "תהיה כמונו, תהיה מיוחד. תהיה אתה, אבל תהיה אנחנו". אבל קוקה קולה, בלי מאמץ מיוחד, דילגה על הרמה המטאפורית היישר אל השם הפרטי שלנו, ואל כל הקניין הסייברי שנושא את השם שלנו. היא לא צריכה לשכנע אותנו לעשות את הקפיצה בין הייצוג למיוצג; הייצוג הוא כבר אחד לאחד המיוצג.

קמפיין השמות של קוקה קולה
(צילום: יח"צ)

בסופו של דבר, חברת קוקה קולה מנצחת. כשהיא מדפיסה בעלויות נמוכות את השם שלכם על הבקבוק שלה, המהלך הוא לא שהפטרונות הגדולה מתבוננת בחיבה אל נתיניה. העיקרון הוא – "אתם מסתכלים עליי, מסתכלת עליכם, מסתכלים עליי"; הנושא הוא שוב ותמיד קוקה קולה, אנחנו בני חלוף. אלעד, שני, מאיה, שי – רק נדמה היה לכם שאתם המרכז. יובל, עינב, אמיר, אריאל - בעצם, אתם, כמו כולנו, עוד מוצר. ועוד אחד כזה שאפשר לקנות די בזול.

הבמאי האיראני אסגר פרחדי
צילום: רויטרס

האם "פרת משה רבינו" היא החרק המסוכן בעולם?

**החיפושית הידועה כ"פרת משה רבינו", מהחרקים
הבודדים בעולם הזוכים לאהדה, הפכה לזן פולש
המחסל חרקים אחרים ומאיים על האיזון האקולוגי
מאירופה ועד דרום אמריקה • חוקרים: "אין דרך
לעצור אותה, ייתכן ואיחרנו את המועד"**

אלכס דורון | 19/5/2013

תמימה? חיפושיות "פרת משה רבנו" מזן אסיאתי,
שהובאו לאירופה על מנת לחסל כנימות בחממות
ובכרמי ענבים, הפכו לאחרונה לפולש זר המחסל
בשיטתיות מדאגה מינים שונים של חרקים מקומיים
ומאיים על האיזון האקולוגי בעולם.

החיפושית האדומה בעלת הנקודות
השחורות מחוללת הרס דומה לא רק
במדינות שונות באירופה, אלא גם

בארה"ב, והיא הגיעה לאחרונה גם לאזורי אקלים

חמים בדרום אפריקה ובדרום אמריקה, שם היא

מתרבה מיום ליום. "היא הפכה לבעיה חמורה מאוד

שממדיה גדלים באופן בלתי נשלט. כרגע אין לנו שום

דרך לעצור את החיפושית הזאת. ייתכן שאפילו איחרנו

את המועד", אמר בסוף השבוע המדען הגרמני ד"ר

הייקו פוגל, מומחה לכימיה אקולוגית ממכון "מאקס

פלאנק", בדיווח לכתב העת המדעי "סיינס".

בדיווח נמסר כי החיפושית חיסלה כבר שבעה מתוך
שמונה זני חיפושיות בבריטניה, ופגעה בזנים של
חרקים רבים אחרים בבלגיה, שווייץ וגרמניה.
בבריטניה אף יצרו לאחרונה אפליקציה מיוחדת לבעלי
טלפונים חכמים שדרכה ניתן יהיה לאסוף מידע
מהשטח על ממדי ההרס הביולוגי שהיא מחוללת
לסביבה.

הזן האסיאתי של "פרת משה רבנו" מכיל, כך מסתבר, חומר רעיל, פרזיטי, הפוגע בחרקים האחרים. בנוסף לכך, המעטפת החיצונית של גופה הבוגר של החיפושית נושאת פטרייה זעזעורית רעילה לא פחות. "אלו מערכות הנשק הביולוגי הסודיות שלה", טוענים החוקרים. אם לא די בכך, החיפושית מאופיינת גם במערכת חיסונית רבת עוצמה ולכן קשה לקטול אותה באמצעות חומרים כימיים.

בשעתו האמינו החוקרים כי החיפושית
תהווה נשק יעיל כנגד הכנימות
(שכן היא מסוגלת לחסל 200 כנימות

ביום, כמות מזון ענקית עבור יצור כה קטן), אך עד
מהרה היא הפכה לכאב ראש גדול בשל העובדה כי היא
מתרבה במהירות רבה על חשבון חרקים מקומיים
שהיא משמידה. בנוסף, מסתבר כי כאשר חרקים
אחרים מנסים לפגוע בה היא נעשית אלימה אפילו עוד
יותר. לאחרונה התגלה גם כי בני אדם שבאו עמה במגע
פיתחו תגובות אלרגיות חריפות שחייבו טיפול רפואי.
"פרת משה רבנו האסיאתית נמצאת עתה בנקודת זינוק
לכבוש את כל העולם", סיפר ד"ר פוגל.

צילום: שאטרסטוק

מחקר חדש: בוטוקס מטפל בדיכאון

מסתבר שלבוטוקס מגיע יותר קרדיט ממה שהוא מקבל. מחקר חדש גילה שהוא יעיל לא רק נגד קמטים

nrg מעריב | 22/5/2013

מחקר שנערך לאחרונה במרכז רפואי במרילנד, ארה"ב, גילה כי זריקות בוטוקס משפרות בכ-25 אחוזים את הסימפטומים של אנשים הסובלים מדיכאון. במחקר השתתפו 84 חולים שסבלו מדיכאון חמור שנמשך שנים, ולא הגיבו לטיפול תרופתי קונבנציונלי.

צילום: שאטרסטוק

במסגרת הניסוי הוזרק בוטוקס להחלקת קמטי הזעף למחצית מהחולים כשל-50 האחוזים האחרים הוזרק חומר דמה. לאחר כשישה שבועות דווח על שיפור מוחלט במצבם של 27 חולים (60%) שטופלו בבוטוקס, לעומת שבעה מטופלים (16%) שקיבלו הזרקות דמה. התוצאות של המחקר, טוען ד"ר אריק פינזי שעמד בראשו, מוכיחות כי טיפול מונע בקמטים באזור המצח על ידי בוטוקס יכול להביא למצב של הפוגה בדיכאון.

צילום: שאטרסטוק

"תוצאות המחקר הגיוניות ואינן מפתיעות כלל",
אומר ד"ר נמרוד פרידמן, מומחה לכירורגיה פלסטית
ואסתטית ולעיצוב הפנים והגוף. לדבריו, לא ברור אם
הנוסחה "בוטוקס דוחה דיכאון" קשורה בהתרוממות
הרוח שחש האדם כתוצאה משיפור במראהו לאחר
ההזרקה, או שהיא עדות נוספת לקשר ההדוק שבין
הגוף לנפש. מה שכן בטוח, הוא שזהו מקרה קלאסי
של ווין ווין סיטיואיישן.

פסיפס לוד
צילום: ניקי דוידוב,
באדיבות רשות העתיקות

"פסיפס לוד"

יוצג במוזיאון הלובר בפאריס

**הפסיפס הוצג עד כה בחמישה מוזיאונים בארה"ב
ובראשם המטרופוליטן בניו-יורק. ברשות העתיקות
מגייסים כספים כדי להקים לפסיפס משכן קבע**

22.05.2013 [ניר חסון](#)

צילום: ניקי דוידוב,

באדיבות רשות העתיקות

"פסיפס לוד", שנחפר ב-1996

בעיר לוד ונחשב לאחד הפסיפסים

המפוארים והיפים בעולם, יוצג החל ממחר ועד ה-19 באוגוסט במוזיאון הלובר בפאריס. הפסיפס יוצב בחצר הספינקס באגף הרומי של המוזיאון.

הפסיפס הוצג עד היום בחמישה מוזיאונים בארה"ב ובראשם מוזיאון המטרופוליטן בניו-יורק. באמצעות המסע ברחבי העולם מבקשים ברשות העתיקות לגייס די כספים כדי להקים לפסיפס משכן קבע בלוד שמתוכנן להיפתח בעוד שנה וחצי.

פסיפס לוד
צילום: ניקי דוידוב,
באדיבות רשות העתיקות

גודלו של הפסיפס כ-180 מטר רבוע והוא נוצר לפני כ-1700 שנים. בפסיפס מתוארים בין היתר עשרות בעלי חיים בהם יונקים, ציפורים ודגים, וכן מיני צמחים, כלי שיט ועוד. היום (רביעי) נערך אירוע חגיגי לרגל פתיחת התערוכה בחסות שגרירות ישראל בצרפת.

פסיפס לוד
צילום: ניקי דוידוב,
באדיבות רשות העתיקות

מתחת לאבני הפסיפס, בעקבות האמן הגאון מלוד

זהותו נעלמה, אבל עבודתו המדויקת של יוצר הפסיפס
בן 1,800 השנים רומזת שהוא היה הלאונרדו של דורו.
במעבדת השחזור מחפשים אותו בין השכבות

ניר חסון 30.03.2012

האמן שעשה אותו לפני 1,800 שנה הוא ככל הנראה
גדול אמני הפסיפס שפעלו בארץ ישראל.

פסיפס לוד

צילום: ניקי דוידוב,

באדיבות רשות העתיקות

מי שהניח את הרצפה בלוד עבד לא מהר ובטח לא זול.
להערכת נגר מדובר באמן בינלאומי במונחי התקופה -
כלומר מוכר ברחבי האימפריה הרומית סביב הים
התיכון. על פי בעלי החיים ששרטט, ייתכן שמוצאו
בצפון אפריקה. הוא הגיע לארץ בהזמנה מיוחדת מלווה
בפמליה קטנה של עוזרים. לפני תחילת העבודה הציג
האמן לבעל הבית או למי שמימן את הבנייה קטלוג של
אלמנטים, רובם בעלי חיים.

פסיפס לוד

צילום: ניקי דוידוב,

באדיבות רשות העתיקות

בעל הבית, שלפי עושרו הוא אולי סוחר גדול, בוחר את התמונות והאמן מתחיל בתכנון הרצפה. אחרי פילוס השטח מונחות שכבות של חומרי בניין כדי לייצר רצפה חזקה ועמידה: חלוקי נחל, שברי אבן גיר, שכבת טיט ראשונה ושכבת טיט שנייה, אלסטית יותר. עכשיו המאסטר עולה על הרצפה. הוא לא מניח את האבנים, אלא משרטט את הציור עם אבקת פיגמנטים. כשהוא מסיים עולים העוזרים - אמנים בפני עצמם - ומתחילים במלאכה הסיזיפית של הנחת האבנים.

פסיפס לוד

צילום: ניקי דוידוב,

באדיבות רשות העתיקות

בחישוב זהיר הרצפה בלוד מכילה כשני מיליון אבנים. האמן הקפיד על אבנים קטנות מהמקובל, 0.8 ס"מ כל אחת. אף אחת מהן לא צבועה, הן תוצרי לוואי של מחצבות שונות. משולבות בהן גם אבני זכוכית שנעשו במיוחד עבור הפסיפס, חלקן מצופות זהב. "זה אומר שבאולם הזה לא היו הרבה אנשים", מעיר נגר. "לא משתמשים באבנים כאלו במקום שדורכים עליו הרבה אנשים".

פסיפס לוד

צילום: ניקי דוידוב,

באדיבות רשות העתיקות

העבודה נמשכת כשלוש שנים וחצי להערכת נגר, שגם מזהה את עקבותיהם של לפחות שלושה אנשים שרכנו על הרצפה בלוד. "כמו שלכל אחד יש את כתב היד שלו, כך גם בפסיפס אתה יכול לזהות את האדם. אחד עושה את הכל לפי גיאומטריה מדויקת, כל מיקום, כל קו עשוי במדויק. השני יותר ארטיסט, לפעמים לא מסתדר לו, הוא עושה שגיאה, אבל יודע איך להתמודד אתה. הם עובדים ביחד, אבל ברור שזו יד אחרת. השלישי זה מישו אחר לגמרי, שעובד עם חומרים קצת שונים".

פסיפס לוד

צילום: ניקי דוידוב,

באדיבות רשות העתיקות

נגר ואנשי רשות העתיקות יכולים לספר דבר נוסף על עושי הפסיפס: אחד מהם נעל מידה 43, חברו הנמוך ממנו הסתפק במידה 36, וגם נשים וילדים סייעו במלאכה. המידע הזה התגלה בעת ההפרדה של הפסיפס מהרצפה, אז נחשפו עקבות רגלים שהתקשו בתוך שכבת הטיט הרך. ההיגיון אומר שאלו העקבות של האנשים האחרונים שדרכו עליה לפני שהונחו האבנים - קרוב לוודאי המאסטר והפועלים שלו.

פסיפס לוד

צילום: ניקי דוידוב,

באדיבות רשות העתיקות

בימים אלו נערך מחקר משותף של רשות העתיקות ואוניברסיטת פאדובה שבאיטליה שמנתח את העקבות על ידי סריקת לייזר שלהן ובדיקת חומרי המליטה של השכבות מתחת לטיט. מהנתונים אפשר יהיה ללמוד על תכונותיהם של בעלי העקבות, כמו גובהם ומשקלם.

"מישהו עבד וזה נשאר ממנו ועכשיו אני עובד, יש פה איזה קשר פסיכולוגי", אומר נגר. הוא מצביע על דבר נוסף בפסיפס: "תראה את החיוד של החיות, יש גם חוש הומור בסיפור הזה".